

ЗА ОБРАЗНИТЕ СРАВНЕНИЯ С TERTIUM COMPARATIONIS *КРАСИВ* /
ХУБАВ (ИЗСЛЕДВАНЕ ВЪРХУ БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК)

Марияна КАРТАЛОВА

Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, България
E-mail: kartalova.m@uni-plovdiv.bg

ON SIMILES WITH *BEAUTIFUL* / *PRETTY* TERTIUM COMPARATIONIS
(A STUDY OF THE BULGARIAN LANGUAGE)

Mariyana KARTALOVA

Paisii Hilendarski University of Plovdiv, Bulgaria
E-mail: kartalova.m@uni-plovdiv.bg

ABSTRACT: The current article's object of study are similes containing the *beautiful/pretty* tertium comparationis in their structure. Comparisons known to linguistics as sustainable rather than figurative seem to be the easiest way to understand the contemporary environment and new cultural idioms. Such constructions reveal individuals' associative thinking, which suggests that the comparisons can be viewed as both language facts and speech facts. The article introduces the lexico-grammatical characteristics of the components under scrutiny, framed by comparative constructions. The goal is to analyze their connotative quality, anthropocentric intentionality, and so on. Bulgarians have a rich associative thinking process that is evident from their use of similes or realia that take up the role of tertium comparationis. This type of thinking is subjected to the development of language, as well as society (introducing of new technologies, realia, appearance of new actors, popular among the contemporary generation, etc.). The research explores one of the main qualities of similes – their idiomatic nature, the possibility of reconsidering the elements that similes consist of. This quality becomes progressively unstable since it comprises the components to which the quality of beautiful/pretty is assigned – i.e. tears, Aphrodite, roses, princesses, the sun, paintings, etc. At the same time, there are many similes that use an illogical image in the role of a comparatum – i.e. worms, goblins, Quasimodo, etc. The current research will show that people focus both on the bad and imperfect qualities of those around them, and also on what is beautiful in their surroundings.

KEYWORDS: similes, beautiful/pretty tertium comparationis, speech facts, language facts, Bulgarian language.

„Красотата ще спаси света.“
Ф. М. Достоевски

Увод

В настоящата работа предмет на изследване са конструкции от типа *X като Y* в българския език, а конкретният обект са асоциациите, които българинът свързва с *красивото* / *хубавото*. Основната цел, залегнала в проучването, е използването на емпиричния материал от лексикографски източници, да се проследи: дали има промяна в миогледа на българина, насочена към схващанията му за красивото в заобикалящия го свят; ако се наблюдава промяна в разбиранята за красивото, на какво би могла да се дължи; приписването дали се притежава обективно от реалитата, или има за цел постигането на ироничен ефект и др. За изпълнението на целите са използвани следните методи: *синхронен* (материалът отразява съвременното състояние на езика), *ексцерпционен* (за целите на изследването са използвани лексикографски източници или такива, които съвместяват речникова част), лингвистичен анализ и *описателен метод*. Един от най-често предпочитаните и използвани начини за опознаване и разбиране на заобикалящата ни действителност, на културата, на езика и др. е съпоставянето на новата, непознатата реалитата с познатото и известното, а кое изразно средство може да е по-подходящо от едно сравнение? В духа на схващането ни за характера на компаративните конструкции е и изказването на В. Маровска, която определя сравнението като „една от най-необходимите познавателни операции – с него се определят качествените и количествените характеристики на явленията, разкриват се връзките и взаимоотношенията между тях. Съпоставката и сравнението са двете абсолютно задължителни операции за опознаването на предметите и тяхното диференциране, [...]“ (Маровска, 2007, с. 212). В „Стилистика на

българския език“ авторката¹ уместно излага и концепцията на съвременната лингвистична практика за диференциране на процесите по означаване и символизация, като при втория възниква и една от важните черти на сравненията, а именно конотацията.

Ако е вярна максимата на Ф. М. Достоевски, че *Красотата ще спаси света*, то нека погледнем съвременните разбирания за *красивото / хубавото*, които намират почва в речевата практика на индивида; да спрем вниманието си върху това кое е красиво за българина и въпреки че грозното, непристойното, лошото се оказват по-притегателни за човешкото око (напр. *пиян като прасе, надут като пуяк, гледам като теле в железница* и др.), в сферата на позитивното, конкретно *хубавото / красивото*, също се генерират немалък брой сравнения.

Външността на човека (т.е. физическите му характеристики) е едно от първите неща, които правят впечатление на околните – дали той е *слаб/тънък/мършав*, или *дебел/пълен*; дали е *красив*, или *грозен*; дали е *висок*, или *нисък*; какъв е цветът на кожата му или, както се казва в народната мъдрост, *По дрехите (вида) посрещат, по ума изпращат*. Затова образността на сравнителните структури с *tertium comparationis* *красив / хубав* произтича от сравняващата част, която в повечето случаи е монолексемна (напр. *красив като ангел*, *красив като принц*, *хубава като сълза*, *хубав като Аполон*, *хубава като икона*, *хубава като момиче*, *хубава като Снежанка*, *красива като фея* и мн. др.).

Изложение

Нагледните образи, част от ежедневието, инспирират компаративната дейност на човека – забелязва се динамична образност, която се асоциира със загубата на лексемната устойчивост. Голямата вариативност в дясната страна на сравненията (привличат се както напълно логични образи, така и алогични, свързани с *красотата*) произтича точно от рематичната част (сравняемото). В компаратума се забелязва и силно изразена експресивност, тъй като именно там се формира метафоричността на единиците от типа *X като Y*.

Необходимо е обаче да направим една уговорка още в самото начало на изследването, която е обвързана с избора на термина *образно сравнение*², използван в настоящото проучване, а не например на общоприетите *устойчиво*, *традиционно*, *фразеологизирано* и пр. Въпреки че на това качество на сравненията ще се спрем по-нататък в изложението на разработката, мотивировката ни да предпочетем употребата на *образното* сравнение пред *устойчивото* е, че, от една страна, устойчивостта в рамките на изследваните конструкции започва все повече да се разклаща, тъй като на иновиране се подлага компаратумът, а от друга страна, не всички образни сравнения са устойчиви по характер и специфика, но пък всички устойчиви сравнения притежават образност. Това прави възможно компаративните конструкции да се изучават както от фразеологията, така и от когнитивната лингвистика. Всички *устойчиви сравнения* (напр. *хубав като ангел*, *хубав като писано яйце*, *хубава като <златна>³ ябълка* и пр.) се възприемат като обект на изследване на фразеологията, докато *образните сравнения*⁴ (напр. *красива като фотомодел*, *красива като диамант*, *хубава като балерина*, *хубава като зората*, *хубава като Снежанка* и пр.) – на когнитивистиката.

Интересът към проблематиката, по-специално към компаративните изследвания в българския език, става все по-осезаем през първите две десетилетия на XXI в. Неминуем атестат за това са множеството съпоставителни проучвания или посветените на един конкретен език, които са публикувани през периода. Такива са напр. „Устойчиви сравнения: български, руски, английски, немски, френски“ (Холанди, 2008), „Образните сравнения с антропоцентричен характер в българския и английския език“ (Янев, 2013), „Устойчиви сравнения в българския и френския език“ (Кръстева, 2018), „Устойчиви сравнения в италианския език, характеризиращи човека“ (Бояджиева, 2018) и др.

¹ Да се разбира В. Маровска.

² Нататък ОС (образно сравнение/образни сравнения).

³ В < > поставяме факултативния елемент (т.е. този, чието присъствие или отсъствие не нарушава семантиката на целия израз.

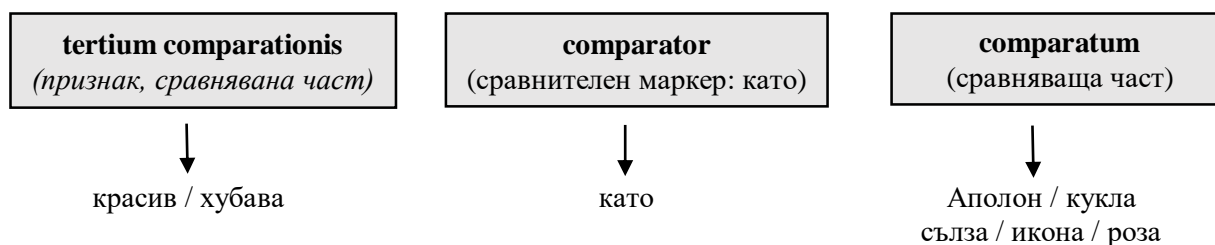
⁴ За първи път разграничението на устойчиви и образни сравнения се среща в труда на Б. Янев – „Образните сравнения с антропоцентричен характер в българския и английския език“ (Янев, 2013).

За целите на изследването са използвани само компаративни конструкции, отговарящи на схемата *X като Y*, извлечени като емпиричен материал както от посочените по-горе книжни издания, които имат и прилежаща лексикографска част, така и от „Устойчивите сравнения в българския език“ (В. Кювлиева-Мишайкова, 1986) – първата по рода си разработка, посветена изцяло на този тип структури, от двутомния академичен „Фразеологичен речник на българския език“ (Ничева и кол. 1974 – 1975), „Нов фразеологичен речник на българския език“ (К. Ничева, 1993) и „Фразеологичен синонимен речник на българския език“ (Нанова, 2005). Екскерпираните единици са ориентирани около разбирането на българския народ за красивото, като компонентът *красив / хубав* във всички образни сравнения е разположен в лявата част, т.нар. *tertium comparationis*. Изключение се забелязва само в една структура, чиято сравнявана част се заема от лексико-граматическия клас – съществително име (срв. *хубавец като стамболец*), но както отбелязва и В. Кювлиева-Мишайкова, единицата е остаряла, диалектна и открита в творчеството на П. Р. Славейков. (вж. Кювлиева-Мишайкова, 1986, с. 217)

Границите и обемът на ОС, както и лексикографското им представяне, предизвикват разнопосочни мнения в лингвистичната наука – във „Фразеологичен речник на българския език“⁵ всички сравнения отговарят на схемата *като + сравняваща част* (напр. *като капка, хубав; като писано яйце, хубав; като <златна> ябълка, хубав* и др.), докато в останалите използвани трудове компаративните конструкции се илюстрират като двуделна организация, състояща се от лява и дясна част, свързани чрез съединителна дума (срв. *хубава като кукла, хубав като картина, хубав / красив като ангел, хубава като икона* и пр.). (срв. Кювлиева-Мишайкова, 1986, с. 17 – 20)

По мое мнение би било добре сравненията да бъдат съпътствани и от своята лява част, от мотива за компарирането, тъй като именно присъствието на сравнявания елемент налага търсенето на подходяща сравняваща част/образ, а и по този начин ОС се употребяват от човека в потока на речта. Затова за ОС в изследването приемаме тези специфични структурно-семантични единици, чиято идиоматичност произтича от колаборацията между признака и образа, т.е. съчетания, които са изградени по модела⁶:

Фигура 1. Структура на образните сравнения



Екскерпираните от българския език сравнителни конструкции отговарят на посочения структурен модел, което, от своя страна, е атестат, че пътят на създаване, възприемане, осмисляне и предаване на асоциацията се подчинява на общ механизъм. В езика признакът и образът се заемат от автосемантични части, т.нар. пълнозначни думи, свързани посредством сравнителната дума *като* – срв. *хубава като слънце, красива като цвете, красив/а като баща си, красива като орхидея, красива като сълза, хубава като балерина, хубава като манекенка, красив като кинозвезда, красива като светица* и мн.др.

Авторката на „Българска фразеология“, С. Калдиева-Захариева, определя компаратума като център на сравнението, като споделя, че той би трябвало да се разглежда като образ „богат, жив, динамичен, предоставящ възможност за извличане и осмисляне (при различни обстоятелства и за различни цели) на друга, нова характеристика.“ (Калдиева-Захариева, 2013,

⁵ Същото лексикографско представяне се наблюдава и в „Нов фразеологичен речник на българския език“ (Ничева, 1993), който е дело на Кети Ничева.

⁶ Всички екскерпирани единици, послужили за целите на изследването, са изградени по модела *tertium comparationis + comparator + comparatum*.

с. 42). Напълно се присъединяваме към изказването ѝ, защото цялата богата цветова палитра на образността се крие в това, че обектът, с който се компарира, трябва да бъде подходящо избран, т.е. да притежава или не конкретния признак / качество – напр. *красив като ангел* (+)⁷, *красива като диамант* (+), *красив като таласъм* (-), *красив като джумерка* (-), *красива като дърта маймуна* (-), *хубав като за пет пари* (-), *хубав като писано яйце* (+) и пр.

Всеобхватността на асоциативното мислене на индивида проличава най-вече при процеса на компариране. В човешкото съзнание цветето е една от първите реалии, които се свързват с красивото / хубавото в българския език (*красив/а като цвете*). Това отъждествяване може да се илюстрира дори в съотношение *хипероним* : *хипоним* , т.е. наблюдава се видово конкретизиране на цветето, представено по следния начин:

Фигура 2. Съотношение *хипероним* : *хипоним* в българския език



Ако изходим от семантиката на компонента, залегнал в основата на изследването ни, всички регистрирани образни сравнения в българския език би трябвало да се отнасят към положителното конотативно поле. Действително една немалка част от примерите приписват качеството на реалии, които обективно го притежават – напр. *хубав като ангел* (ангелът винаги е представян в бяло и като чисто създание), *хубава като диамант* (диамантът е скъпоценност, която не всеки може да притежава), *хубава като принцеса* (принцесите са красиви момичета с прекрасни дрехи и накити), *красива като Афродита* (в древногръцката митология Афродита е богиня на красотата) и мн. др. Посочените реалии, влезли в ролята на компаратум в ОС, т.е. *ангелът*, *диамантът*, *принцесата*, *Афродита*, се възприемат като едни от най-ярко изразените символи на външната, видимата красота, тези образи сами по себе си имплицират признака (двете страни на ОС са с положителен конотативен знак).

Може да кажем, че голяма част от образните сравнения възникват в речевата практика на човека. Те се възприемат като факти на речта, тъй като ОС се създават в процеса на общуване, основават се на характеристики, общи за различни денотати (предимно явления, обекти от действителността и пр.). Приписваните признаци могат да бъдат както обективно притежавани от обекта/явлението, така и да се дължат на ироничен пренос.

От лексикографския материал, с който боравим за реализирането на целите на изследването, са извлечени обаче и такива ОС с *tertium comparationis* *красив* /*хубав*, които въплъщават в себе си иронията, като този ефект е постигнат чрез привличането на алогични образи в състава на компаративните конструкции. Сред тях са образите на *маймуната*, *змията*, *прасето в помия*, *тиквата на плет*, *гущера*, *Квазимодо*, *таласъма* и пр. Именно експресивният характер на ОС се засилва от иронията в избраните реалии. Това се постига при неминуемия „сблъсък“ на признака *хубав* / *красив* (положителен конотативен знак) и алогичния компаратум (носител на отрицателен конотативен знак).

⁷ Знакът, поставен в скоби, показва конотативната натовареност, с която се реализира образът в речевата практика.

Фигура 3. Логични и алогични образи в рамките на ОС в българския език

Признак Tertium comparationis	Сравнителна дума Comparator	Логичен образ Comparatum	Алогичен образ Comparatum
красив / хубав	като	омайно цвете	маймуна
		писано яйце	джумерка
		Снежанка	прасе в помя
		кинозвезда	тиква на плет
		Ален Делон	гушер
		диамант	таласъм
		слънце	Квазимодо
		фея	настъпан червей
		Аполон	амеба
		картина / икона	гоблин
		Златното момиче	труп на кон
		фотомодел	пукал
		цвете	за пет пари

В представения по-горе илюстративен материал се забелязва, че дясната страна на конструкцията (т.нар. comparatum / компаратум) е подложена на актуализация. Например във „Фразеологичен речник на българския език“, „Нов фразеологичен речник на българския език“, „Фразеологичен синонимен речник на българския език“ и „Устойчивите сравнения в българския език“ са регистрирани общо 23 сравнения с tertium comparationis *красив/хубав* (напр. *хубава като куна*⁸ *писана, хубав/красив като ангел/ангелче, хубав като писано яйце, хубав като капка, хубав като фидан/ка в градина* и др.), докато в „Образните сравнения с антропоцентричен характер в българския и английския език“ отиваме 71 нови сравнителни конструкции (според източника човек може да бъде хубав като: *испанска циганка, зрънце хайвер, холивудски актьор, Брад Пит, орхидея, месечина* и мн. др.). От една страна, представените данни отново доказват, че хората са готови да сравняват с познатото и известното – с това, което е част от техния свят, а от друга – мотивират избора ни на термина *образни сравнения*, а не *устойчиви*.

Именно на загубата на устойчивост и актуализирането на сравняващата част в ОС обръща внимание и Б. Янев, според когото: „Констатираната **загуба на устойчивост** (и появата на все по-нови сравнения, които са резултат както от разширяване, така и от стесняване на миогледа и знанията на хората) и **липсата на необходимата идиоматичност**, т.е. лексикалното значение на цялостния израз да не е сбор от семантиките на изграждащите го компоненти, са съществени аргументи в подкрепа на съждението, че образните сравнения не са типичен обект на фразеологията и трябва да се разглеждат в параметрите на когнитивната лингвистика.“ (Янев, 2013, с. 39 – 40). Разбира се, за пълна или абсолютна устойчивост е доста трудно да се говори в една толкова динамична и подвластна на времето система като езика. Културата и познанието на хората също се изменят, което води до възникването на все по-нови и нови сравнения и респективно – други биват изтласкани в диалектния пласт на езика и се превръщат в трудноразбираеми от съвременното поколение.

Друго качество, което притежават ОС, е тяхната силно изразена антропоцентричност – човек може да бъде *красив / хубав* като *икона, картина, момиче, цар, сълза, цвете, слънце, фиданка в градина, принцеса, Аполон, Афродита, Ален Делон* и мн. др. Антропоцентричната насоченост проличава и от всички, изложени по-горе ОС. Дори в рамките на ОС разбиранята за красотата са представени чрез три етнонима – *красив като българин* („+“ конотативен знак) и *хубава като испанска циганка* („+“ конотативен знак) и *красив като гръцки бог* („+“ конотативен знак). Испанските циганки се славят със своята красота, с изваяните си форми и екзотичност.

⁸ Куна – икона.

От ексцерпираните ОС произтича още една тяхна отличителна характеристика. Въпреки че категорията *rod* е триграмемна в българския език – с грамемни мъжки, женски и среден род, то в ОС с *tertium comparationis* *красив/хубав* се наблюдава изключителен превес на изследвания компонент във формата за женски род, единствено число. В по-голямата част от примерите е налице съгласуване между сравняваната част и компаратума – напр. *красива като принцеса, красива като икона, красива като самодива, красив като ангел, хубав като българин, хубав като гръцки бог, хубава като роза, хубава като орхидея* и мн. др. В българския език прилагателните имена в състава на ОС, както забелязваме от примерите, са използвани в положителната си степен. А относно предпочитанието на родовата принадлежност на *tertium comparationis* *красив/хубав* (употребата в ж.р., ед.ч.) в анализираният ОС, предполагаем, че има своето обяснение, закодирано в миогледа на българите, а именно, че разбирането за красивото, хубавото, чистото, нежното начало се асоциира с образа на жената. Затова и в целевия език в ролята на компаратум присъстват реалии/обекти като самодивата, принцесата, Афродита, картината, съзлата, луната, куклата, иконата, розата, пеперудата и още мн. др., което доказва, че мисловната дейност на човека и асоциативността не биха могли да се рамкират, защото езиковата система е подвластна на промени.

Заклучение

Образите, включени към рематичната част на ОС, са изключително разнообразни по своята същност, т.е. те са индикатор за широкоспектърния миоглед на всеки един етнос, показател са за осведомеността относно обективната и субективната действителност от страна на човека. Всички примери, посочени по-горе в изследването, илюстрират валентността към признака *красив/хубав* – както видяхме, има образи, които са напълно логично избрани за компоненти на ОС (напр. *принцеса, Снежанка, Аполон, роза, орхидея* и пр.), но никак не са малко и тези компаративни конструкции, изградени върху алогичност на рематичната част (напр. *Квазимодо, бостанско плашило, маймуна, прасе в помия* и др.).

На базата на представения по-горе илюстративен материал може да се заключи, че българинът значително е изменил своето разбиране за това кое е красиво, както проличава от компаративните конструкции. Докато от примерите, поместени във „Фразеологичен речник на българския език“ и „Устойчиви сравнения в българския език“, човек може да е *хубав като стамбалец* или *красив като сълза*, то в останалите източници откриваме, че българинът започва да свързва красотата с момината сълза, диаманта, феята, фотомодела, Ален Делон и мн. др.

Забелязва се изключителен превес на сравненията с *tertium comparationis* *красив /хубав*, които имат монолексемна сравняваща част (с „+“ или „-“ конотативен знак), а полилексемните са по-рядко явление (напр. *настъпан червей, тиква на плет, омайно цвете, прасе в помия*).

Емпиричният материал доказва, че ОС обрисуват езиковата картина на конкретния народ. Въпреки неразрешените въпроси, породени от компаративните единици, те потвърждават, че езикът е една „жива“, динамична система, подлежаща на изменения – колкото и да е характерна устойчивостта на ОС, светът около нас е добър приемник на *новото*, което рефлектира и върху езиковата система.

Образите, стереотипните представи, както ги определя В. Маслова, „са винаги национални, а ако се натъкнем на аналогии в други култури, то това са квазистереотипи и дори като цяло да съвпадат, те се различават по нюанси и детайли, които имат принципно значение.“ (Маслова, 2001, с. 109)

Ексцерпираният и анализираният ОС в българския език свидетелстват за голяма иновативност в рематичната част на конструкциите и за това, че действително би трябвало да се прави разлика между образни сравнения и устойчиви сравнения. Това може да ни служи като аргумент сравненията с устойчив характер да се изучават от фразеологията, тъй като устойчивостта е една от задължителните характеристики на фразеологичните единици, а образните сравнения – от когнитивната лингвистика.

От използваните в изложението ОС бихме могли да обобщим, че вербалният свят на българите е изключително пъстр; народът е креативен и с богато асоциативно мислене, което води до повишаване на експресията на компаративните единици. И въпреки че човекът е по-склонен да спира погледа си и да обръща внимание на непристойното, несъвършеното, лошото, грозното, видяхме, че за българите хората могат да са *красиви като ангелите* и *слънцето*, но и

красиви като тиквата на плет или таласъмите и пр. В образността на компаративните структури е пречупено светоусещането на българския народ, емоционалното му възприятие към заобикалящата действителност. Това прави важни и интересни ОС не само за лингвистиката, но и за социолингвистиката, народопсихологията и когнитивистиката.

БИБЛИОГРАФИЯ:

- Бояджиева, Н. (2018)** Устойчиви сравнения с италианския език, характеризиращи човека. София: УИ „Св. Климент Охридски“, 234 с. (*Boyadzhieva, N. Ustoychivi sravnenia v italianska ezik, harakterizirashti choveka. Sofia: UI “Sv. Kliment Ohridski”, 234 s.*)
- Калдиева-Захариева, Ст. (2013)** Българска фразеология. София: АИ „Марин Дринов“, 362 с. (*Kaldieva-Zaharieva, St. Balgarska frazeologia. Sofia: AI “Prof. Marin Drinov”, 362 s.*)
- Кръстева, Ж. (2018)** Устойчиви сравнения в българския и френския език. София: УИ „Св. Климент Охридски“, 292 с. (*Krasteva, Zh. Ustoychivi sravnenia v balgarskia I frenskia ezik. Sofia: UI “Sv. Kliment Ohridski”, 292 s.*)
- Кювлиева-Мишайкова, В. (1986)** Устойчивите сравнения в българския език. София: БАН, 275 с. (*Kuyvlieva-Mishaykova, V. Ustoychivite sravnenia v balgarskia ezik. Sofia: BAN, 275 s.*)
- Маровска, В. (2007)** Стилистика на българския език. Пловдив: КОТА Принт, 248 с. (*Marovska, V. Stilistika na balgarskia ezik. Plovdiv: KOTA Print, 248 s.*)
- Маслова, В., А. (2001)** Лингвокултурология. Учебное пособие для студентов высших учебных заведений. Москва: Академия, с. 208. (*Maslova, V., A. Lingvokul'turologia. Uchebnoe posobie dlia studentov vy'shish uchebny'h zavedeniy. Moskva: Akademia, 208 s.*)
- Нанова, Ан. (2005)** Фразеологичен синонимен речник на българския език. София: Хейзъл, 1390 с. (*Nanova, A. Frazeologichen sinonimen rechnik na balgarskia ezik. Sofia: Heyzal, 1390 s.*)
- Ничева, К., Спасова-Михайлова, С., Чолакова, С. (1974 - 1975)** Фразеологичен речник на българския език. Т. 1 и Т. 2. София: БАН, 759 с. и 780 с. (*Nicheva, K., Spasova-Mihaylova, S., Cholakova, Kr. Frazeologichen rechnik na balgarskia ezik. t.1 i t. 2. Sofia: BAN, 759 s. i 780 s.*)
- Ничева, К. (1993)** Нов фразеологичен речник на българския език. София: УИ „Св. Климент Охридски“, 462 с. (*Nicheva, K. Nov frazeologichen rechnik na balgarskia ezik. Sofia: UI “Sv. Kliment Ohridski”, 462 s.*)
- Холанди, Р. (2008)** Устойчиви сравнения: български, руски, английски, немски, френски. Благоевград: УИ „Неофит Рилски“, 472 с. (*Holandi, R. Ustoychivi sravnenia: balgarski, ruski, angiyski, nemski, frenski. Blagoevgrad: UI “Neofit Rilski”, 472 s.*)
- Янев, Б. (2013)** Образните сравнения с антропоцентричен характер в българския и английския език. Пловдив: УИ „Паисий Хилендарски“, 368 с. (*Yanev, B. Obraznite sravnenia s antropotsentrichen karakter v balgarskia i angliyskia ezik. Plovdiv: UI “Paisiy Hilendarski”, 368 s.*)